

pare sorbit de gura puțului de coborîre. Scenografia Clara Racz-Manea îndreaptă, obsedant, atenția către celălalt spațiu, nevăzut, ascuns. Forfota de la suprafață se stinge, totul încemenește cînd, din adînc, răzbate, mult amplificat, glasul lui Promet. Vorbele lui construiesc un univers de evocări, visuri, speranțe, încredere. Nevăzut, înghițit de întunericul galeriei surpate, Promet trăiește în privirile celor care-l aud; timpul se scurge chinuitor de încet, spaima și speranța se învecinează, așteptarea se prelungește, dilată, parcă, de interludiile cîntate tărăgănat. Impresia generală este de șoc, de limită a rezistenței umane. Lungi tăceri sînt sparte de cuvinte, care capătă o forță de explozie.

Aureliu Manea suprasolicită mijloacele, efectul este puternic, emoționant. L-au urmat, într-o deplină înțelegere și într-un perfect spirit de echipă, Traian Costea (Promet, din adîncul galeriei, pe care, deși nu-l vedem decît o clipă, la sfîrșit, îl simțim prezent tot timpul, calm, încrezător), apoi, Eugenia Chioreanu-Jiga (soția lui, reabilitată) și Stela Furcovi (tînăra ingineră, în ai cărei ochi se reflectă speranța tuturor), Stelian Stancu (directorul, dojenitor și îmbărbătător, totodată), Nicolae Manolache (Eugen, profesor de dans cu aere de cuceritor, accident în existența Mariei), Mihai Ionescu-Vrănăști (un paznic blajin), Puiu Neagu (un milițian înspăimîntat), Nae Făgădaru (un bătrîn cu mințile întunecate), Valeriu Preda (un dispecer emoționat) și Maria Voronca-Smarandache (o inspectoare obtuză). Toți, egal de buni, într-un spectacol care ar fi fost cu totul remarcabil dacă ar fi avut alt final.

Virgil Munteanu

TEATRUL „A. DAVILA”
DIN PITEȘTI

STRADA IUBIRII

de Angela Bocancea

Data premierei: 3 iulie 1977.

Regia și aranjamentele muzicale:
AL. TOCILESCU. Scenografia: CON-
STANTIN RUSSU.

Distribuția: HAMDI CERCHEZ,
MARTA SAVCIUC, SORIN ZAVULOVICI,
FLORIN PRETORIAN, NINA
ZĂINESCU, EMILIAN CORTEA.

pe lîngă care trecem zorii, dar care dau culoare peisajului nostru întîm. „O răzăstrada dumneavoastră” înseamnă, potrivit textului, o oră de convorbiri cu publicul, spațiul scenografic al „străzii” și secvențele dramaturgice avînd misiunea să declanșeze un dialog. Spectacol tipic „de atelier”, *Strada iubirii* valorifică un material fapție bogat, raisonneur-ul — un gazetar în reportaj — prezentînd scene pe marginea cărora sala glosează cu pasiune. Strada este privită, deci, cu un ochi moral: pisălogii, paraziții, ignoranții, indiferenții sînt prezentați ca „fișe de caracter”, unui public, în majoritate, tînăr, stimulat să dezvăluie, sensuri adînci, de viață adevărată, în opoziție cu „negativele” privite. Această pledoarie pentru moralitate și pentru omenească conduce la un final apoteotic, ce omagiază omul, forțele sale creatoare. Astfel, fiecare stradă poate deveni o „stradă a iubirii”, prin oamenii ei, ce ies cu iubire în întîmpinarea celorlalți semeni.

Regizorul Alexandru Tocilescu și scenograful Constantin Russu au gîndit un spectacol dinamic, cu interferențe muzicale, în măsură să comunice mai limpede mesajul, dealtfel simplu, al textului. Tocilescu are o frenezie gazetărească; spectacolul său seamănă cu o pagină de cotidian, înțesată de reportaje — o pagină al cărei titlu generic nu e dezmîniț de nici un articol. Place, la acest talentat regizor, modalitatea firească de comunicare cu sala, caracterul agitatoric al reprezentației impunînd, în succesiunea scenelor, nervul autentic al frazei directe, fără metaforă, cu țintă precisă.

Tineri actori — reprezentînd pietoni, publicul străzii — înfățișează cu pasiune diferitele tipuri. Spiritul de echipă este suveran, întreaga trupă intervenind cu argumente, subliniind ideile, entuziasmîndu-se odată cu sala. Hamdi Cerchez, reporterul, cîștigă prietenia publicului prin naturalitate; el improvizează cu fantezie subiecte de discuție, conduce abil desfășurarea spectacolului. Marta Savciuc reține atenția prin cîteva crochiuri portretistice (al mătușii, îndeosebi), actrița dovedind aplicație pentru rolurile mici. Sorin Zavulovici dă o probă de aleasă sensibilitate actricească, în ipostaza de tată. Nina Zăinescu, Emilian Cortea, Florin Pretorian întregesc o trupă entuziasată, care se apropie, cu fiecare spectacol mai mult, de public, vorbindu-i, „de la om la om”, despre multe și mărunte lucruri ce interesează existența noastră cotidiană.

Un spectacol unde se întrebă și se răspunde, cu plăcere vădită, sincer, direct, deci, omenește.

Ionuț Niculescu

Angela Bocancea a scris un reportaj dramatic despre tumultul străzii, despre numeroasele mari și mici evenimente cotidiene,